

[Henry Christensen.]

er mislykkedes i endnu højere grad end hidtil.

Dette, at den højtærede finansminister nu må sige, at den omstændighed, at vi sidste år endte med at tage 100 mill. kr. fra folk, begrundes, at vi så skal tage endnu mere fra dem i år, det viser da, hvordan en del af landets økonomiske politik faktisk er hul i hovedet. Derfor tror jeg, den højtærede finansminister ville gøre gavn ved at sige til det høje ting og befolkningen, at opgaven ikke alene er at finde en løsning på det, vi nu står over for i øjeblikket, men også at få ændret, at vi bliver ved med at gøre det forkerte, som har vedvarende skadelige virkninger.

Den højtærede finansminister var inde på en række af de områder, vi havde anset for væsentlige led i en samlet økonomisk politik. Jeg synes, der er grund til at give den højtærede finansminister anerkendelse for hans faktisk positive indstilling over for alle de områder, der her har været trukket frem. Den højtærede finansminister lukkede ingen døre i, det må jeg erkende, og det er vi tilfredse med, det takker vi for, og vi håber, der kan vise sig frugtbare resultater på disse områder. Tingene hænger sammen, og vi har ikke så forfærdelig megen tid. Husleje problemet hænger bl. a. sammen hermed. Vi burde have haft et lovforslag herom for længst, og der er også nogle af de andre ting, der kunne drages med ind. Men det skal jeg lade ligge. Jeg takker principielt for den forhandlingsvilje, der er givet udtryk for. Finansministeren havde tilsyneladende megen sympati, og jeg håber, det skal vise sig, at han også har noget at have den i, når det gælder løsningen af disse problemer.

Hvad angår enkeltheder i selve buketten, er det vel næppe nødvendigt at gå meget dybere ind på dem. Den højtærede finansminister sagde i diskussionen om selskabsbeskatningen: hvad betyder 150 mill. kr., når vi har en privat investering her i landet på 9 milliarder kr.? Omvendt synes jeg,

man kan sige, at når vi har en så stor investering og har behov for en så stor investering, ja, en endnu større investering, så er det en meget dårlig foranstaltning at forringe dens muligheder. Man kan efter min opfattelse meget bedre vende diskussionen om.

Jeg synes også, finansministerens erkendelse af indvendingerne over for elafgiften var begrænset — og mere begrænset, end det er rimeligt, men det kommer vi måske også nok til at tale videre om.

Om persontilskuddet vil jeg sige, at finansministeren ganske vist havde anvendt en bedre psykologi, hvis han i stedet havde talt om skattefradrag, men han gav os ikke nogen redegørelse for rimeligheden af — hvad enten han nu vil kalde det skattefradrag eller persontilskud som led i en forbrugsbegrænsning — at den skal komme f. eks. alle de unge ugifte til gode, dem, som har en faktisk indtægt på 20.000 kr. At sådanne unge skal have et skattefradrag eller persontilskud på 30 kr. om året, det har finansministeren ikke givet nogen begrundelse for. Det var meget fornuftigt, at han ikke gjorde det, for det var han formentlig ikke kommet godt fra.

Hvad det videre sigte med skattepolitikken angår, så skulle den gamle hest kildeskatten jo rides. Det skal socialdemokratiet have lov til at gøre, og det bør vi vel åbne plads for, når socialdemokratiet nu vil ride den hest. Men må jeg give et godt råd: at man sørger for, at det bliver på en bane for sig selv, så den ikke kommer ind i den øvrige flok af skatteforslag, som vi skal behandle, for det, vi skal nå frem til, er en realistisk skattereforbehandlings, og den højtærede finansminister ved, at spørgsmålet om kildeskattens kun kan forhindre og vanskeliggøre de reale forhandlinger her i tinget om denne reform. Jeg vil altså ikke forhindre, at den højtærede finansminister får lov til at køre sit eget løb, men det skal køres af ham alene og uden for alt det øvrige; det skal ikke blandes ind i alt det andet, der skal ske.